

Καινούριες Συνήθειες

Φυτούλα Βακανά

Σημείωση: Η ιστορία που ακολουθεί βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα.

Απίστευτο! Εδώ και δέκα μέρες γίνεται κάτι Α-ΠΙ-ΣΤΕΥ-ΤΟ!

Μην με παρεξηγήστε. Δεν παραπονιέμαι. Το ακριβώς αντίθετο. Η χαρά μου είναι τεράστια. Κι αν δεν με πιστεύετε, μπορείτε να δείτε την ουρά μου. Αυτή είναι πάντα απόδειξη της διάθεσής μου. Η ουρά δεν λέει ποτέ ψέματα. Δείτε την πόσο ζωντανά κουνιέται δεξιά-αριστερά. Η χαρά δεν μπορεί να κρυφτεί.

Εδώ και δέκα μέρες, λοιπόν, ο Ηλίας με παίρνει βόλτα. Τι σημαίνει «βόλτα»; Καταλαβαίνω την απορία σας. Και για εμένα άγνωστη λέξη ήταν μέχρι πρόσφατα. Βόλτα = να σε βγάζουν από το κλουβί για να τρέχεις και να χοροπηδάς. Από τη χαρά σου δεν ξέρεις πού να πρωτοβάλεις τα πόδια και τη γλώσσα σου. Εγώ προτιμώ να την ακουμπώ στο σώμα και στο πρόσωπο του Ηλία, μέχρι να αναφωνήσει: «Ίου, Άρη! Με γέμισες σάλια!»

Μετά μένω ακίνητος για λίγο. Για πολύ λίγο, μέχρι να μου αγκαλιάσει τον λαιμό και να μου φορέσει το κολάρο, από το οποίο κρέμεται το λουρί μου. Όχι, δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας γιατί δεν είναι κάτι που με πονάει ή με ενοχλεί. Αφού ξέρω ότι μετά ακολουθεί...ελευθερία!

Βγαίνουμε στον δρόμο. Ανεβαίνουμε στο πεζοδρόμιο. Ο Ηλίας δίπλα μου με το λουρί σφιχτά στο χέρι του. Εγώ περπατώ, τρέχω, πηδώ, σταματώ για να αφήσω το σημάδι μου. Αν τυχόν χάσει τον δρόμο ο Ηλίας, θα ακολουθήσουμε τα μυρωδάτα σημάδια για να επιστρέψουμε στο σπίτι.

Παραξενεύομαι λίγο που όταν έρχεται κάποιος πεζός προς το μέρος μας, ο Ηλίας τραβάει ελαφριά το λουρί μου για να περάσουμε στο απέναντι πεζοδρόμιο. Ή καμιά φορά ο ίδιος ο πεζός, με το που μας βλέπει, διασταυρώνει για να βρεθεί στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Εντάξει, το αφεντικό μου πάντα ξέρει καλύτερα. Ίσως είναι κάποιο παιχνίδι που παίζουν οι άνθρωποι. Φαίνεται πολύ διασκεδαστικό: «Απόφυγε τον επόμενο άνθρωπο» ή κάτι τέτοιο.

Κάθε μέρα, πριν προλάβουμε να βγούμε έξω στον δρόμο, η μαμά του Ηλία (το μεγάλο αφεντικό) τρέχει ξωπίσω μας φωνάζοντας: «Ηλίααα, τη μάσκα σου!».

Την πρώτη φορά που την άκουσα, σκέφτηκα: «Μάσκα;» Ίσως είναι ξανά εκείνη η εποχή που βλέπω τον Ηλία και την αδερφή του ντυμένους με παρδαλές στολές, να φοράνε κορώνες ή φτερά, να κρύβουν το πρόσωπό τους με πολύχρωμες μάσκες και να πετάνε πολλά πολλά χρωματιστά χαρτάκια στον ουρανό.

Εμένα βέβαια με εκνευρίζουν αυτά τα μικρά χαρτάκια που μπαίνουν στα ρουθούνια μου και με κάνουν να φτερνίζομαι. Μα είναι και οι δυο τους τόσο χαρούμενοι που γρήγορα το ξεχνώ.

Αυτή η μάσκα, όμως, που δίνει η μαμά στον Ηλία τώρα, δεν είναι ούτε πολύχρωμη, ούτε τον κάνει χαρούμενο. Έχει χρώμα πράσινο ξεπλυμένο και κρύβει τη μύτη και το στόμα του. Τα μάτια του μένουν μόνο για να τα βλέπω, αλλά δεν λάμπουν καθόλου. Ο Ηλίας ξεφυσάει και γκρινιάζει πως η μάσκα τον εμποδίζει, τον σφίγγει και άλλα πολλά.

Μα η μαμά επιμένει. Φαίνεται ότι σε αυτό το ανθρώπινο παιχνίδι της αλλαγής πεζοδρομίου, η μάσκα είναι σαν ένα είδος ασπίδας. Όποιος πολεμιστής τη φοράει, δεν βγαίνει από το παιχνίδι.

Όλα αυτά σκέφτομαι την ώρα που κάνω την αγαπημένη μου καινούρια συνήθεια: τη βόλτα. Και δεν μιλούμε για καμιά σύντομη βολτούλα εδώ μπροστά από το σπίτι και αμέσως πίσω. Αλλά περπατάμε και περπατάμε για μία ολόκληρη ώρα. Περνάμε δίπλα από ανθισμένες αμυγδαλιές, χαιρετιόμαστε με άλλους σκύλους που είναι δεμένοι στην αυλή τους ή βολτάρουν κι εκείνοι με το αφεντικό τους, στρίβουμε σε δρομάκια που δεν έχω ξαναδεί, σταματάμε για να κόψει ο Ηλίας μαργαρίτες για την αδερφή του, γαβγίζουμε στα αυτοκίνητα που μας προσπερνούν... (καλά, για να είμαι σωστός μόνο εγώ γαβγίζω, όχι ο Ηλίας. Αλλά πού θα μου πάει, θα τον μάθω κι αυτόν να το κάνει με χάρη και ρυθμό όπως εγώ!).

Όταν η βόλτα τελειώνει, επιστρέφω στο κλουβί μου χαρούμενος και γλυκά κουρασμένος. Τρώω την τροφή μου, πίνω μεγάλες γουλιές νερό και μετά ξαπλώνω και κοιμάμαι. Στον ύπνο μου βλέπω να κάνω βόλτα πάνω σε αυτά τα άσπρα, πουπουλένια σύννεφα που βλέπουμε να κρέμονται πάνω από το κεφάλι μας, όταν βολτάρουμε με τον Ηλία.

Ο ουρανός είναι γαλανός και φωτεινός και τα σύννεφα μοιάζουν τόσο κοντά που αν κάνω ένα μεγάλο άλμα, είμαι σίγουρος πως θα τρυπώσω μέσα τους.

«Άνοιξη!» είπε μια μέρα η μαμά του Ηλία, κοιτάζοντάς τα. «Ήρθε και μας βρήκε η Άνοιξη!» Έπειτα, φόρεσε στον Ηλία τη μάσκα του και μας χαιρέτησε, καθώς ξεκινούσαμε για μία ακόμη βόλτα.